Ч. 72 (13.021). Львів, субота 2. квітня 1932. Poczotwą oprate zapłacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло", Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 14·00 „
Піврічно 26·00 „
Річно 48·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол. Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

ПРО ОДНУ ДЕКЛЯРАЦІЮ.

Львів, 31. березня 1932.

Народній Зїзд, що відбувся в днях 25. і 26. березня ц. р. приняв цілу низку резолюцій, а в тім і кілька компромісових, щоби за всяку ціну зберегти суцільність партії та забезпечити її внутрішню дисципліну. Дотична постанова Народнього Зїзду виглядає так:

„Наміри польської влади вимагають від нас *скріплення праці та усуцільнення* партії в імя безперервної боротьби за права українського народу і пристосування *такої політичної тактики*, яка моглаб найуспішніше тим намірам противставитись. Тому Нар. Зїзд доручує Центральному Комітетові і УПР випрацювати тактику партії на майбутнє і то в порозумінні з Повітовими Нар. Комітетами та предложити її окремо для цієї справи окликаному Нар. Зїздові".

Народній Зїзд це найвища, законодатна установа Українського Національно-Демократичного Обєднання і його постанови мусять безапеляційно обовязувати всіх членів партії. Щоби цю обставину особливо підкреслити Народній Зїзд приняв таку резолюцію:

„УНДО не буде толерувати у себе таких членів, які у своїй практичній політиці противставляться повищим засадам".

Підкреслюємо, що всі присутні учасники Зїзду, приймаючи компромісові резолюції, тим самим твердо зазначили, що ставлять понад усе партійну єдність та не бажають собі ніяких таких явищ у внутрішньому житті партії, які її ослаблювалиб та підривали назовні її престиж. Таке становище Нар. Зїзду, зазначене в резолюціях, виплило передовсім з дискусії. Кожному учасникові Зїзду було ясно, що ослаблювання партії з нутра буде найкориснішим для всіх наших ворогів і противників.

Дня 26. березня, безпосередньо після закінчення Зїзду відбулося засідання Центрального Комітету партії. На цьому засіданні заразже на початку попросив слова ред. Д. Паліїв і виголосив від ґрупи членів ЦК таку заяву:

„Так у попередньому Центральному Комітеті як і на Народньому Зїзді зарисувалися основні ріжниці в поглядах на тактику УНДО. Їх висловом були двоякі резолюції і дискусія на Нар. Зїзді. Ухвалення Нар. Зїздом компромісових резолюцій, запропонованих Редакційною Комісією Нар. Зїзду не причинилося до остаточного вияснення ситуації. Воно тільки відтягнуло справу, передаючи обовязок випрацювання тактики Центральному Комітетові. Здаємо собі справу, що розходження в тактиці УНДО таким чином не зникли та що ми входимо до ЦК як незначна меншість, яка не матиме децидуючого впливу на устійнення тактики ЦК. Однак ми приймили вибір, *щоби використовувати членство ЦК для оборони нашого становища та пропагування його серед членів партії в краю*".

Ред. Паліїв заявив, що цю декларацію підписали д-р Ст. Витвицький (Дрогобич), пос. В. Кохан (Сокаль), пос. С. Кузик (Рогатин), ред. Д. Паліїв (Львів), пос-ка М. Рудницька (Львів) і пос. Ю. Чукур (Коломия).

Про цю заяву ми знали, але, подаючи вістку про перше засідання нововибраного ЦК, ми її промовчали, бо були переконані, що наведена декларація призначена виключно для внутрішнього відома Центрального Комітету. Крім того не писали про неї ще й тому, що Центральний Комітет не заняв ще до цієї заяви становища та рішив приглянутись їй та сказати своє слово про неї аж на черговому своєму засіданні. Тимчасом на сторінках „Нового Часу" автори опублікували текст заяви, не чекаючи на становище Центрального Комітету до неї, ні не вяжучись ніякими іншими, наприклад партійно-престижовими, мотивами, які моглиб і їм диктувати повздержливість та деяку розвагу в таких справах.

Проголошення цієї декларації на сторінках „Нового Часу" на користь партії не вийшло. Бо український загал уже тепер має повне право думати, що в партійному проводі замість плянової і доцільної праці зачнуться внутрішні спори. А ці паралізуватимуть працездатність та ініціятиву партійного проводу навіть у найактуальніших і наглих справах практичної політики. Далі, весь партійний загал має право думати, що, коли ця ґрупа проголосила з місця на сторінках „Нового Часу" свою засадничу заяву, призначену для ЦК, то й на будуче вона мабуть схоче прилюдно, в пресі публікувати відомости про події, які будуть відбуватись у ЦК. І мабуть схоче це робити на власну руку, без порозуміння з президією, як це було в описаному випадку.

Самозрозуміло, що з такого поступовання опозиції ні користи для партії ні користи для національної справи взагалі надіятись не можна. Колиж до описаного додамо, що на першому засіданні нового ЦК названа опозиція крім проголошення заяви не брала ніякої активної участи ні в виборі членів тіснішої президії ні в дискусії над цією справою, то з цього можнаб зробити висновок, що вона й на будуче схоче мабуть тільки обсервувати хід подій та праці в ЦК, не приймаючи в них активної участи, або обмежуючись до виголошування заяв між іншим і на те, щоби їх потім спішно публікувати в „Новому Часі" і таким чином спричиняти неприятливий для політичної праці в краю настрій. Якщо воно до того дійшлоб, то партія булаб у своїй діяльности цілковито спаралізована. Чи такий стан у партії був би можливий? Чи тоді можнаб говорити бодай теоретично про якунебудь дисципліну в ній? Думаємо, що ні. Думаємо, що ніяка шануюча себе партія не може собі позволити на такий стан перманентного самоослаблювання навіть у випадку, коли опозиція має на оці якнайкращі інтенції і коли — як це є в даному випадку — кермується якнайідейнішими мотивами у свому поступованні.

Тим ми не хочемо сказати, що в ЦК взагалі недопустима опозиція. Ні, вона не тільки допустима, але й необхідна, бо тільки там, де є річева опозиція, де є перехрещування думок, там може йти інтензивна творча праця. Але ніяк не можемо собі уявити опозиції, яка бажалаб у ЦК бути тільки обсерватором і не брати на себе ніякої відповідальности за політику, а рівночасно вести якунебудь акцію на терені партії поза очима і поза плечима ЦК. Це булаб диверсія, це булоб розвалювання партії, це булоб безплатне жалюгідне видовище для всіх наших національних і партійних противників. Це накінець булаб для них велика радість і користь. І тому ми вповні обстоюємо становище „Нового Часу", що перед Нар. Зїздом вимагав, щоби створити у партії „*національний фронт, опертий на засадах ідеольоґічної і організаційної дисципліни*". (Гляди „Новий Час" з дати 26. бреезня 1932. ч. 66. передова стаття п. н. „Перед Зїздами.).

Отже дисципліна у виконуванні постанов Нар. Зїзду понад усе! Якже дійти до тієї дисципліни? Тут знов цілковито погоджуємося з відповідю на це питання, яку дав „Новий Час" (ч. 5. з дати 6. січня 1932 р.) у передовій статті п. н. „Політичні пачкарі". Ця відповідь така:

„Якщо якась ґрупа людей в політичній партії приходить до висновку, що в рамах обовязуючої програми і тактики — не можуть вміститися її потягнення, тоді вона створює політичну ситуацію і вибирає одно з двох: старається перевести зміну програми і тактики, або виступає з партії без того зусилля. Якщо їй вдається перевести свої зміни, то тоді, очевидно, витворяється зовсім нова політична ситуація (іменно ситуація, а не багно!) і консеквенції мусять тоді витягнути ті, для яких у новій ситуації немає місця. *Але, якщо їй не вдасться провести своїх змін, тоді ця група мусить теж витягати консеквенції* usque ad finem".

Висловивши осьтак свої міркування на марґінесі наведеної декларації, ждемо на те, яке становище в порушеній справі займе Центральний Комітет УНДО, бо тільки воно може бути міродайне й остаточне для партії.

Сліпа вулиця

чи шлях до консолідації Европи?

Довкола справи „наддунайського бльоку".

Спроба франц. премієра Тардіе погодити ворожі тенденції господарської політики у краях середньої Европи та звести їх у штудерний спосіб до спільного знаменника у виді відомої його концепції наддунайського бльоку, вибилась на чоло злободневної політики Европи. Як теоретики, так і практики, активні та неактивні політики, купці, промисловці і т. і. — всі навипередки забирають голос, одні поборюють, інші знов акцептують новий плян спасения Европи. Суперечности в голошених думках, оцінках та плянах не менші від суперечностей господарських і ніде правди діти — теж політичних у заінтересованих держав.

Коли слідкувати за процесом покищо теоретичного монтування французького новотвору, то годі не запримітити перш усього одного цікавого факту: **взаїмного недовіря.** Недовіряють собі всі 4 великодержави, які мають творити патронат у ділі першого справжнього реґіонального міждержавного порозуміння. А дехто хоче це порозуміння вважати вступом до майбутнього здійснення мало що не бріянівської „Паневропи". Чотирьом великодержавам не залежить тільки на тім, щоби рятувати 5 наддунайських держав знад пропасти господарської руїни та дати їм можливість викарабкатись із тісних кліщів, у які вхопила їх „geschlossene Staatswirtschaft". Кожна з тих великодержав, як Франція так і Англія, Німеччина чи Італія, має причини дивитись на своїх партнерів із підозрінням, добачуючи в ніби то гуманітарних інтенціях не без слушности суто політичні „задні думки".

Це і є причиною, що за політичними кулісами столиць 4-ох патронів ведеться майстерна гра, яка в результаті доводить між іншим до таких несподіванок, як запрошення Мекдональдом до Льондону Бріниґа (замість нього поїде держ. секр. фон Більоф) і Грандія, якраз на той час, коли французький премієр заповів туди свій приїзд. Тардіе, замість розмовитись раніше в двійку, буде змушений розгорнути вже тепер свій плян детайлів перед повним зібранням намічених патронів. Того зрештою жадали німці та італійці ще в половині березня, коли відповідали на туманне французьке меморандум.

Правда, конференція заповіджена на початок квітня у Льондоні, має характер підготовки, але мабуть уже там різко будуть торгуватися за... ціну. Італія захоче знову паритет середноморської фльоти, (може ще дещо), — Німеччина пригадає знову репарації (і так Америка нетерпляче чекає, коли тут врешті Европа договориться) і т. д. Франція мабуть зуміє підібрати підходящі громозводи, якими вилядується підозріле невдоволення берлінських і римських громовержців.

Це — так би мовити — одна сторона медалі. Друга, не менше цікава, це полемічна баталія тих, що мають бути ущасливлені преференційною митною системою і ввійти до наддунайського бльоку.

У тій полеміці — кого не візьмемо: чи статті д-ра Зайпеля та інших бувших і теперішніх достойників Австрії, чи промови парляментаристів, а то політичних керманичів у роді угорського графа Апонія, югославянського міністра

Марінковича (замітне експозе з 24. березня), австрійського канцлера д-ра Буреша на зїзді селян чи чеського Бенеша (відоме експозе 22. березня, в якому він спротивився, щоби наддун. бльок мав дістати закраску антинімецької політичної концепції) — всі ті декляративні заяви офіціяльні чи півофіціяльні та господарсько-політичні міркування вказують передусім на те, що замірене обєднання не буде ніякою санацією, бо **всі пять наддунайських держав терплять на ту саму недугу.** Крім того в надрукованому і сказаному матеріялі стільки ріжних противенств та застережень, вказівок і рад, що звести все те до згаданого вже спільного знаменника може лише необиякий геній.

Польща, якій реалізація ідеї наддунайського бльоку грозить ізоляцією з півдня та залишає ще тільки одну маршруту в світ: Балтик, — може вдоволено приглядатись тому муравлищу. Вона відітхнула, коли аранжери бльокової імпрези прислали їй запрошення на першу конференцію, що має відбутися 16—23 квітня в Інсбруку. Бодай буде можливість докладно на місці слідкувати за розвоем подій. І так порозсилала Польща дипльоматичні стійки в усі наддунайські держави та зокрема в Парижі найшлась тепер велика кількість політичних і господарських достойників. Франція переконує Польщу, що їй „бльокування" непотрібне, бє навіть на престіжову амбіцію (не личить, мовляв, бльокуватися з наддунайськими карликами!) а з практичного боку підкреслює, що їй не слід вязатись рямцями бльоку. Більше менше те саме голосить і проурядова польська преса. Опозиція каже, що це „добра міна до кепської гри" і що у Франції бере верх протипольська течія (справа імпортових контингентів, поголовне звільнюваня польських робітників, труднощі з позичкою для Польщі і т. і.).

Як цікавий факт для виглядів наддунайського бльоку варта зазначити, що 24 квітня мають зїхатися рільничо-торговельні делегати Румунії, Югославії та Угорщини, аби зорганізувати збіжевий картель із централею у... Берліні.

В. Н—вич.

—o—

Наше господарське положення
на Народньому Зїзді.

Резолюції до реферату сен. Юліяна Павликовського: „Сучасне економічне положення українського народу в Польщі", виголошеного на Народньому Зїзді УНДО дня 26. березня 1932.

(Продовження)

Народній Зїзд стверджує, що і цивільна і військова кольонізація українських земель осадниками зпоза їх меж ведена тільки під кутом політичним, заломилася, як штучний твір, підсичуваний державним грошем. Тому Народній Зїзд, глядячи на нові законні акти польського парляменту, а саме: а) на закон про нову військову кольонізацію з дня 10. III. 1932. названий скромно „доповненням приписів про надання землі жовнірам В. П." і пропонсований як закон, що ліквідує військову кольонізацію, яка де факто і де юре була зліквідована ухвалою варшавського сойму з дня 24. IV. 1923; б) на закон „про оборотовий фонд земельної реформи" з дня 25. II. 1932, яким міністерство земельних реформ при несповна 12 міліоновім своїм бюджеті дійшло до річних доходів около 47 міліонів золотих, і які міністр земельних реформ має довільно зужиткувати, навіть всеціло призначаючи їх на підтримку цивільної і військової кольонізації. — Закладає в імені Українського Народу якнайрішучіший протест проти самовільного і своєвільного загарбування української землі зовнішніми кольоністами при допомозі своєрідних *законів*, які є насильством *права*, і при фінансовій допомозі державного скарбу.

Народній Зїзд заявляє однодушно, що Український Нарід не зречеться ніколи своїх прав до своєї рідної землі і не покине своєї боротьби за право власним іменем переводити землепорядкування на його національній території.

8. Що при сучасній податковій системі Польщі не тільки з огляду на те, що доходи скарбу побудовані на виливах з посередніх податків, а головно з огляду на яскраво нерівномірний, майже односторонній розподіл суспільного доходу в користь нечислених богатих верств, в економічно слабші верстви — в тіло і верстви українського зубожілого народу, поносять головну частину фіскальних тягарів, при нехіті уряду приступити до основної реформи податкової ситеми.

Щодо безпосередніх податків, звязаних з власністю землі і сільським господарством, Народній Зїзд стверджує згідно з дійсним станом, що українське хліборобство, не зважаючи на зріст цих податків, платить їх майже без решти, угинаючись не тільки під їх тягарем, який у порівнанні до передвоєнного часу зріс майже вчетверо, але й під тягарем безпощадно до нього припоровлюваних екзекуцій. З земельним податком на українській національній території залягає тільки велика земельна власність, майже в цілости неукраїнська.

9. Що політика державних монополів і картелів, які повстають під патронатом уряду, без законно убезпеченої контролі їх діяльности є виразно свідоцтвом того, хто є виновником т. зв. ножиць цін, хоча уряд в році 1930 заповів безпощадну боротьбу за обнижкою цін промислових виробів масового споживання.

Сірникова позичка сірникового монополю була яскравим запереченням щирости акції уряду, бо в наслідку її ціни на сірники підвищено на 45 прц. у порівнанні до цін зперед першої сірникової позички.

Не зменшуються ціни соли, нафти, цукру, вугля, будівельних матеріялів, а навіть споживчих артикулів скартелізованих, як нпр. дріжджа.

Політика торговельних концесій на монопольні товари є теж проречистим свідоцтвом ворожого відношення уряду до українських національних, а зокрема кооперативно-торговельних підприємств.

Нпр. сільний монополь дав концесії на вільні склади соли українським установам тільки у двох повітах, в яких загальна консумція соли може дати около 1.700 тон річно, міжтим коли українське населення в Польщі тільки на українській національній території консумує около 70.000 тон соли.

Дирекція тютюневого монополю погоджується з політикою підчинених собі скарбових властей, які видавши на поверх 3200 українських кооператив около 800 концесій на трафіки, зредукували їх до 200 і дальше їх редукують, хоч сам керманич дирекції тютюневого монополю, реформуючи гуртівну торговлю, висловлюється за скріпленням числа трафік.

Дотично спіртового монополю Народній Зїзд стверджує, що з причин суспільних, при злім відживлюванні народньої маси, український нарід мусить вести протиалькогольну акцію; тому протестує проти того, щоби цю акцію урядові чинники вихісновували як притоку до репресій супроти українського народу, кваліфікуючи його протиалькогольні плєбісцити як акцію протидержавну, не зважаючи на те, що польське законодавство акції такі перебачує й оформлює.

Н. З. витає антиалькогольну акцію українського народу, яка змагає до охорони народнього здоровля і до конечної в цім часі ощадности.

Крім цього Народній Зїзд стверджує, що дер-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 2. КВІТНЯ 1932.

МИКОЛА ГОЛУБЕЦЬ.

„Нації" княжого Львова.

Вп. П. д-рові А. Чоловському в 40-ліття появи його книжки про княжий Львів.

Княжий Львів, як і усі тогочасні західньо-українські міста, не був, під оглядом національного складу свого населення, одностайним організмом. В обсягу української етнографічної маси, яка постійно підсилювала чисельний стан львівських автохтонів, утворилася під охороною Княжої Гори, ріжнобарвна мозаїка націй та рас, яких обєднувала спільнота економічних інтересів, а ріжнило все, що складалося на їх культурно-національний характер.

Самозрозуміло, що чисельна перевага була в княжому Львові за **українцями.** Вони складались у першу чергу на найближче окруження князя чи його повновласника, вони теж користувалися виїмковими привілеями пануючої національности в самому місті. Одначе поруч тієї чисельної переваги не завсіди йшла впарі якісна вартість їхніх функцій і ролі, яку грали вони в єрархії націй, що творили й організували культурно-економічне життя властивого міста. Бо не можна забувати, що княжий Львів, це під оглядом своєї конструкції доволі складне поняття. Творив його властивий, сильно укріплений город з княжим замком й боярськими палатами та поміщеннями для княжої дружини й „бюрократії". Тут був **політичний** центр життя цілої волости тоді, як довкола нього простягалося властиве місто (підгородля), що хоч своє життя й існуваня завдячувало охоронним засобам самого городу й княжої влади і правно було від них залежне, всеж таки жило своїм життям і власними культурно-економічними інтересами. Але коли на території властивого городу обовязувало споконвічне „руське право", то поза лінією його частоколів простиралася територія так би сказати по нинішньому: екстериторіяльних концесій, з яких кожна правила своїми писаними законами й звичаєвими правами; між ними перше становище займало поширене тоді в Европі німецьке або маґдебурське право.

Німецька громада була теж найсильнішою й найкраще зорганізована зпоміж екстериторіяльних концесій княжого Львова. З грамоти польського короля Казимира, виданої в серпні 1352 р. родині львівських німців Штехерів довідуємося, що князь Лев Данилович надав „війтові німецьких прав" у Львові Бертольдові Штехерові млин у Сільському Куті разом з саджавкою та села Малі Винники й Підберізці, а все те за „вірні послуги", під якими можна би розуміти льокацію властивого міста Львова на основі маґдебурського права. Остаточно, важко сьогодні ствердити, чи війтівство Бертольда обіймало виключно німецьку громаду Львова, чи простягалося на всіх чужинців-католиків, що на заклик княжих універсалів поселювалися тимчасово або постійно на території львівського підгородля. З літописного оповідання про організацію міст за короля Данила Романовича, як також з листу воєводи Дмитра Детька до торунських купців переконуємося, що становище німецьких кольоністів було в високій мірі упривілеєне, та що їх організаційний змисл і дисципкліна були на нашому грунті не тільки в цілій ширині використовувані, але й по княжому нагороджувані. Це становище не змінилося разом зі зміною державної влади, навпаки воно непомірно змішилося й поширило свої прерогативи на цілість муніціпіяльної організації середньовічного Львова. Наскільки домінуючим уже в княжому Львові був німецький елемент, вказує хочби німецька назва самого міста **Lemburga, Lemburg,** вживана навіть у княжих грамотах замість Львова або Львіграду. Безсумнівною памяткою німецької громади в княжому Львові є теж традиція їхнього парохіяльного костела Марії Сніжної (**Marie im Schnee**), що за словами польської королівської грамоти з 1368. р. уже віддавна себто від княжих часів користувався всяким майном м. і. й млином на Полтві.

Другою з черги екстериторіяльних концесій княжого Львова була **вірменська громада.** Вже перший хроніст Львова Альпнах, оповідаючи про заснования й заселення Львова, оповідає, що князь Лев Данилович „поселив тут в 1280. р. жовнірів вірменської народности, (зброєю, одягом і мовою похожих на татар, під яких владою зросли вони поміж горами Тавром і Кавказом), в нагороду за те, що при їх допомозі він підчинив собі ворожих князів, а частинно примусив до злагоди з собою і через те дійшов до могутности й майже оснував монархію на Південній Руси"...

Як там було з военними подвигами тих „вірменських жовнірів", що найшлися в дружині князя Льва Даниловича, важко нині сказати. Історія Львова свідчить радше про торговельний ніж про воєнний хист вірменських захожих, що під напором турків-сельджуків починають емігрувати з рідного краю вже в XII. віці. На всякий випадок польський король Казимир, зайнявши Львів, застає тут вірменську громаду не тільки чисельну, але й цупко зорганізовану, з своїм війтом і владикою, що поселилася збитою масою довкола церкви св. Якова й монастиря св. Анни, що стояли під Княжою Горою, на нинішньому перехресті залізничого шляху з Жовківською вулицею. У льокаційному привілею Казимира для нового Львова з 1356 р. поставлені вірмени на першому місці, а за ними щойно йдуть жиди й сарацени (татари) а на самому кінці ...українці.

У безперечну заслугу вірменських мешканців княжого Львова треба поставити в першу чергу те, що коли німці наладнали постійний звязок столиці нашого краю з тогочасною культурою Заходу Европи, то вірмени були тим раменем львівської торговлі й промислу, яке сягало в глибину азійського Сходу.

Чималу ролю в економічному житті княжого Львова довелося відограти й **жидам,** яких імміграція на українські землі тягнеться від перших днів української великодержавности над Дніпром. Вже за князя Святослава Хороброго поселювалися на Україні полонені хазари й жиди з Візантії та Малої Азії, що крім торговельного посередництва вели інтензивну торгівлю рабами

(Докінчення буде).

жавні монополі, як сільний, так і сірниковий, вивають безпосередньо або посередньо через експльоататорів монополю сірникового продукцію соли і сірників на українській національній території; знову ж монополь тютюновий прав міністерством рільництва занедбують свої обовязки супроти продуцентів тютюну, в першій мірі українських селян у природних галицьких смугах управи тютюну, а адміністраційна і скарбова влада ставить перешкоди у зорганізуванні селян продуцентів під патронатом їх рідної сільсько-господарської корпораці: „Сільського Господаря".

10. Що в основі господарсько недоцільний статизм, на який пішов уряд, є в його руках засобом до намаганого пригинання українських національних і господарських організацій під покров імпортових та експортових синдикатів, які є національно чужі, а в додатку й ворожі і індивідуальним і на кооперативних основах збудованим українським господарським організаціям, котрі вступають у міжнародню торговлю і вели її досі як самостійні національні організації. Класичним прикладом цеї системи є три-літні безуспішні заходи української кооперації, яка готова вступити в члени Синдикату Експортерів худоби, а не може свого принятгя добитися, бо Синдикат експортерів відсилає навіть краєву централю сільських кооператив для загального закупу і збуту до вступлення в члени льокальної львівської спілки для збуту худоби; а ця спілка, хоч сама не експортує худоби, одинока згідно з вказівками Синдикату експортерів у Варшаві розділює контингенти вивозу худоби і виставляє посвідки, що управняють до вивозу худоби.

(Докінчення буде.)

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

Гірка правда.

Про голод на Закарпатті.

Прага, 26. III. 1932.

Становище на Підкарпатті звернуло нині на себе увагу всього світа. Вістки про голод у цьому закутку Европи зявились не тільки в українській та чеській пресі, але й у багатьох чужоземних часописах та журналах. До Чехії на Підкарпаття почали приїздити англійські, німецькі та інші журналісти. Це очевидно не дуже то припало до вподоби чеській владі. Уряд звернув пильнішу увагу на голод на Підкарпатті та на допомогу голодуючим. Разом з тим зявились і спростування від авторитетних осіб про правдиве становище. Часом такі спростування дивують трохи того, хто хоч трохи ознайомлений з життям на Підкарпатті, часом гірка правда їх мусить боліти того, хто любить оту найтемнішу частинку нашого народу.

В ч. 68. часопису „Вечер" з 21. березня 1932 р. під заголовком „Наша Республика виконала на Підкарпатській Руси величезну працю" вміщено передрук (з іншого часопису) спростування міністра внутрішніх справ д-ра Юрая Славіка в справі „правдивого" становища на Підкарпатті, яке д-р Славік дав представникові того часопису.

Д-р Славік повідомляє, що уряд досить значні суми асигнував на допомогу голодуючим Підкарпаття (2,500.000 к. ч.), за які малиб бути закуплені продукти для голодних. Він погоджується з тим, що цей рік тяжчий для підкарпатян, ніж попередні, бо раніше підкарпатські робітники находили собі працю в Мадярщині, в лісах Босні й Герцеговини та мали змогу вільного виїзду до Америки, а тепер міністр з гордістю стверджує, що 7.000 робітників із Підкарпаття знайшли собі працю в Чехії і принесли до дому шість міліонів чеських корон заощаджень (?!!). Тут мабуть пан міністр трохи перебільшив.

Далі говорить д-р Славік, що біда на Підкарпатті є головним чином внаслідок неосвічености та алькоголізму серед населення. Болюче сухати, що лише в одній окрузі Валовшаці (?) на одну хату припадає річно на 1000 корон ужитого алькоголю.

Може аж тепер зверне влада належну увагу на шкільництво на Підкарпатті і зробить належний лад у шкільному хаосі. До цього часу в підкарпатських школах викладають ріжними невиразними мовами а це й веде до темноти і тимсамим також до алькоголізму.

——o——

Українська Міжпартійна Рада у Львові.

Львів, 1. квітня 1932.

Довідуємося, що вчора вечером відбулося спільне засідання тісніших президій усіх українських національних партій, а саме: УНДО, УСРП, УСДП та УКНП. На тому засіданні рішено скласти Міжпартійну Екзекутиву, яка матиме право узгіднювати спільні напрямні в усіх справах актуальної політики і тактики. До тіснішої президії увійшли: пос. Мілена Рудницька (УНДО), д-р Осип Назарук (УКНП), д-р Лев Ганкевич (УСДП) і п. Осип Навроцький (УСРП). Головним секретарем Міжпартійної Ради став д-р Дмитро Донцов.

——o——

Про тайну вбивства Т. Голувка.

У варшавському „Роботніку" з 30. березня ц. р. появилася буквально така замітка п. н. **„Після семи місяців" — „Убивство пок. Т. Голувка"**, про яку редакція часопису зазначує, що походить вона від гурту старих приятелів Голувка з петербурських часів:

„Сім місяців минуло від хвилини трагічної смерти Тадея Голувка. Прилюдна опінія не знає досі, до яких внесків дійшло слідство та чи істнують вигляди, що вбивники будуть відкриті. Розуміємо знаменито, що кожне слідство вимагає тайни, але по семи місяцях багато річей мусіло чейже втратити на актуальности, отже якийсь звіт можна би подати до відома прилюдній опінії.

Знаємо, що всі відломи українського громадянства відкинули прилюдно обвинувачення, наче би українці брали участь у вбивстві. Оголошено заяви УНДО, радикалів, соціял-демократів, навіть УВО. У тих обставинах тим більше накидується конечність, щоби поінформовано край про те, чи слідство дальше ведене та чи істнують якінебудь факти або здогади, яких оголошення не утруднилоб самого слідства, якщо його ведеться.

Ті всі, які організували свята, присвячені памяті Тадея Голувка, мають обовязок забрати тепер голос. Не сумніваємося (пишуть дописувачі „Роботніка"), що „Роботнік" передрукує кожну інформацію і кожний погляд у тій болючій справі". (Слідують підписи).

— Гадаємо, що не лише „Роботнік" охоче надрукує кожну звістку, яку отримає у цій справі від урядових чинників та яка кинулаб сніп світла на ту трагічно-таємничу аферу. Адже безпосередньо по вбивстві розтелеграфовано і розтелефоновано по всьому світі, що це зробили **українці** і цим аргументом користувався не лише п. Залеський в перших днях і тижнях після вбивства, але й така нпр. пані Яворська з ББ. ще зовсім недавно, виступаючи в обороні протиукраїнських внесків. Тому хто як хто, але українцям надзвичайно цікаво дізнатися дещо про тайну слідства і подробиці **правди.**

Манджурські вигляди в Женеві.

Великодні ферії не дали Союзові Народів можливости заняти офіціяльного становища до нової держави на Далекому Сході. Але деякі тенденції зазначились на останнім приватнім засіданні постійного Комітету. Загалом вони не прихильні для сепаратистичних стремлінь Манджурії. Делегат Еспанії Мадаріяга, висловив побоювання, що світ зле зрозуміє мовчанку Союзу Народів у манджурській справі та звернув увагу на те, що нова держава повстала під мілітарним впливом Японії. Його погляд підтримали й представники латинських держав Америки. Переважив погляд, що новою самостійною державою можна буде займатися по уступленні японських військ. Поза тим рішено звернутися до президента анкетної комісії в справах Манджурії льорда Літона з проханням про рапорт відносно устрою нової держави Манджу. На засіданні Союзу Народів справа Манджурії прийде не раніше 1. травня.

На засіданні японського парляменту міністр закордонних справ п. Йошізава висловив надію, що японцям пощастить змінити настрої великих держав на користь Японії. Міністр війни висловився про Манджурію, що становище там тяжче ніж у часі японсько-російської війни. І тактика японців тут дуже обережна. Не визнаючи держави Манджу, вони не беруть і відповідальности за неї. Так відповів японський уряд на московський протест проти концентрації білогвардійських частин в Манджурії.

На конференції розаброєння мали подати японці декларацію, в якій вони роблять зменшення зброєнь Японії залежним від її забезпечення проти Радянщини, „політична, соціяльна та воєнна організація, яка цілком відмінна від інших держав". Можна думати, що цей аргумент ужиють японці в Женеві й відносно Манджурії. А матиме він тут тим більше значіння, чим більше війська сконцентрують більшовики до травня на манджурськім кордоні.

——o——

Справи СРСР. за кордоном.

ПИНЯВІ ФРАНЦУСЬКО-РАДЯНСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ.

Зусилля Літвінова прискорити шляхом безпосередніх переговорів з Тардіє французько-радянську умову про ненапад не мають успіху. Деякі ознаки вказують навіть на те, що стан переговорів для Радянщини менше прихильний ніж в осені минулого року. Відомости, які з французького боку дали до преси, вказують на те, що французький уряд не вважає потрібним поспішати, а час працює тепер зовсім не на користь московського уряду. Швайцарська преса у французькій мові та й частина французької преси, занепокоєна заходами Літвінова в Женеві, виступає рішуче проти заключення договору про ненапад між Францією та Радянщиною взагалі, при чім підносять особливо ганебність точок, що обмежують права емігрантів з Радянщини. Зокрема згадується грузинську та іншу чужонаціональну еміграцію з Радянщини. З голосів преси видко, що Польща поспішила в деякій мірі на власну руку заключити договір з Радянщиною і тим значно скріпила становище московського уряду в Европі, та зокрема в Женеві.

Можна думати, що на вагання французького уряду підписати договір впливає з одного боку очевидне погіршення більшовицьких фінансів, на що безпосередньо складається утеча чужих інжинірів та зупинення темпа пятилітки, а з другого боку напруження відносин між Радянщиною та Японією.

Не без впливу на французьку опінію лишаються й криваві події на Дністрі, про які тепер багато пишеться і дебатується в Европі. З голосів швайцарської преси варто зазначити передову статтю Мавріца Мюре у великоднім числі великої „Газет де Льозан" під титулом — „Радянська ідилія на Дністрі". В ній представлені докладно внутрішні радянські відносини і становище громадянства Франції. Втечу селян до Румунії вважають дуже характеристичним явищем. „Воля чи смерть, але тікаймо з радянського раю", так кінчиться стаття.

Укріплення румунського кордону більшовиками є поганою ілюстрацією радянських заходів про пакт неагресії. **(Укр. Бюро в Женеві).**

ПРОТИРЕЛІГІЙНА ПРОПАГАНДА БІЛЬШОВИКІВ ЗА КОРДОНОМ.

„Великоднє" число московського „Безбожника" присвячено цілком справі протирелігійної пропаганди за кордоном, якій більшовики надають велику вагу. Всім безбожницьким секціям Радянщини наказано навязати безпосередні зносини з протирелігійними осередками закордону. Ударні бригади безбожників організовано в Ессені. „Безбожник" запевняє, що організації, кермовані з Москви, здобули грунт вже в дванацятьох країнах; особливо поважні результати осягнено в Німеччині.

(У. Б. в Женеві).

РАДЯНСЬКІ ТОРГОВЕЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЇ БАЗОЮ ШПІОНАЖІ ТА РЕВОЛЮЦІЇ.

„Журналь де Женев" доносить: Радянська організація, занята продажею нафти в Німеччині, розвиває небезпечну активність. Організація ця має численні пункти продажі нафти по цілій країні, які служать особливо по селах осередками більшовицької пропаганди в Німеччині. Згідно з вказівками з Москви ця нафтова кампанія систематично призначає комуністів та агентів ГПУ продавцями та конторщиками на провінцію. Ця більшовицька акція в Німеччині

вала такі добрі результати, що більшовики хочуть поширити її на інші краї, де має продаватися радянська нафта. (У. Б. в Женеві).

СПРАВА МАСАКР НАД ДНІСТРОМ НА БРЮСЕЛЬСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ.

На конференції інтернаціональної Ліги Прихильників Союзу Народів румунська делеґація піднесла справу розстрілу більшовицькою прикордонною сторожею втікачів на Дністрі. Румунська делеґація запропонувала візвати Союз Народів до протесту та заінтересувати Союз Народів долею втікачів, яких румунський уряд не може підтримати та забезпечити з власних засобів. (У. Б. в Женеві).

За океаном.

З УСПІХІВ „УКРАЇНСЬКОГО ТРІЯ".

Недавно помістили ми в „Ділі" текст конкурсу „Обєднання Українських Організацій в Америці" на музичні твори. Конкурс оголошений, щоб дати можливість розширити репертуар „Українського Трія". Ця організація основана 1930 р. п. Романом Придаткивичем в ціли ознайомлення чужинців з українською музикою і піснею якнайменшим числом виконавців і в найбільш приваблибій формі. На програму складаються твори для сопрану, скрипки і фортепяну і скрипкове сольо з акомпаніяментом фортепяну, деколи сопранове, а часом і фортепянове сольо.

Теперішній репертуар „Українського Трія" включає крім творів світових композиторів, як Генделя, Скарлаттія, Баха, Брамса, Лефлера і т. д., також В. Барвінського: „Пісня пісень" і дві його колядки, Ф. Колесси—Гайворонського „Коломийку", Гайворонського: „Ой в полі могила", Придаткевича: „Гуцульську колядку", „Перепілку", „Дударика", „Пісню Мазепи" й ін., Ревуцького „Шум" і т. д. Зі скрипкових соль у програмі є 5 творів, основаних на українських нар. піснях Придаткевича.

Учасники трія виступають в українських костюмах. Слухачі дістають пояснення до виконуваних творів і переклади текстів устно, або на літографічних зшитках.

Члени трія виступають по американських університетах та клюбах Взагалі там, де збирається інтелігентна публика, тому виступи трія мають характер в деякій мірі також нашої пропаґанди.

Нижче подаємо кілька вимків з рецензій на виступи трія:

„Українське Тріо" — це велике придбання в українськім музичнім житті. Це не „домашні" українські артисти, а справжні артисти, мистці першої кляси, з іскрою Божою, з небуденним талантом, з викінченою ерудицією, з великим знанням і зрозумінням музичних творів" (О. Стеткевич, „Свобода", в Джерзі Сіти).

„Українське Тріо" промостило раз на все шлях українській музиці до святині мистецтва в Америці". („Америка", Філяд., Па.).

„Технічні осягнення „Українського Трія" гідні подиву. Виказали музичне вишколення і безпечерно осягнення ідеалу правдивого мистецтва". (В. И. Гендерсон, Ню Йорк Сон).

„Музиковано під динамічно ритмічним оглядом з великим темпераментом. Публика була щиро захоплена". („Ню Иоркер Штатсцайтунг").

„Розкішний музичний пир". („Ди Дейли Рефлектор", Грінвіл, Н. К.).

„Їх виступ викликав високий степень ентузіязму. Програма захоплювала чимраз більше від початку аж до кінця". („Дорґам Морнінґ Геральд", Доргам Н. К.).

„Правдиві артисти вивели музику свого рідного краю з такою музикальністю і таким глибоким пережиттям, на яке спосібний лиш той, для кого сцени та сентименти продукцій є довго викохуваною спадщиною. Незабутня нагода та приємність слухати тих музиків були рівночасно радістю приняття другого народу в наше життя та в наше серце". („Ди Вуменс Прес", Ню Йорк, Н. И.).

Дрібні вістки.

Ухвалили відкрити урядові нотування курсів від 12. квітня ц. р. берлінської біржі.

Австрія виповість 1. квітня ц. р. торговельний договір із Мадярщиною.

1. квітня збереться комітет правників для вирішення данціґської справи.

Конференція чотирьох держав відбудеться на другий тиждень. Є два проекти збірної ноти, яка має бути доручена наддунайським країнам.

Влада міжнародної дільниці в Шанґаї проголосила підсумки втрат у звязку з воєнними подіями. На цю дільницю впало 340 стрілен, які знищили 260 домів.

Комісія Союзу Народів подорожує по Китаї серед маніфестацій та бенкетів у її честь.

Консолідація католицького табору.

Львів, 1. квітня.

Як зачуваємо, на днях покликано до життя спеціяльну комісію, зложену з представників трьох гр.-кат. галицьких епархій та організацій Кат. Союзу і Укр. Катол. Нар. Партії, для узгіднення праці як у краю так і на Ватиканському терені. До комісії увійшли о. канонік Стек зі Станиславова, о. прал. Куницький — від львівської капітули і пані Тишинська від УКС. і д-р Назарук від УКНП. У звязку з цим наступить фузія „Нової Зорі" і „Мети" в один орган, який буде виходити раз на 2 тижні під головною редакцією п. Богдана Славянського.

—o—

Академія в 300. роковини народин Мазепи у Празі.

Українська кольонія в Празі святкувала 20. березня ц. р. 300-літні роковини народин гетьмана Івана Мазепи. Заходами „Української Спілки ім. Мазепи", що заснувалась у Празі в січні ц. р., відслужено в українській церкві св. Климента панахиду православного обряду. На панахиду зібралась празька кольонія на чолі з найповажнішими представниками її та багато сторонніх українців, що саме в цей день прибули до Праги на II. Український Науковий Зїзд. В 8-ій год. вечора в салі Дому Чеських Інжінірів відбулась святочна академія - концерт. Після коротенького вступного слова, яким замість голови Спілки д-ра В. Королїва-Старого, що нагло захворів, промовив д-р В. Наливайко — голова ювилейної комісії. Реферат про життя і діяльність Мазепи мав проф. М. Славінський. У другій частині вечора — концерті пані М. Дорошенко продеклямувала „Думу" Мазепи та „Вітри і бурі" О. Олеся та Б. Самойлович (співак-баритон) відспівав дві композиції М. Лисенка: „Гетьмани, гетьмани" та „Ой Дніпре мій, Дніпре...". Академічний хор виконав пісню на слова Мазепи „Ой горе, горе тій чайці" та чеський і український Гимн.

Церква і саля були битком набиті.

Дальша мораторія для Німеччини.

ЛЬОНДОН, 21. III. ПАТ. „Дейлі Геральд" оголосив вістку, що нібито англійський уряд постановив у Льозанні запроєктувати продовження мораторії для Німеччини на дальших шість місяців. Британський уряд не має зовсім наміру зробити щонебудь для оконечного вирішення репарацій і вижидає вислїду виборів у Америці. Премієр Тардіє буде вдоволений, коли в понеділок довідається, що проєкт перевірки пляну Йонга та зниження відшкодувань закінчений. І після усієї геройської балаканини Мекдональда стільки залишилося. Чемберлен хоче втекти до Отави, Саймон зацікавився розмовами про наддунайську федерацію, а найважнішу справу, справу Европи, всі обминають — таким висновком кінчить „Дейлі Геральд".

ОСТАННІ ВІСТИ

ПОМЕР МІН. СОКАЛЬ.

У Берліні помер представник Польщі при Лізі Націй повновласний міністр Сокаль. Небіжчик хорував на чахотку нирок. Також і жінка пок. Сокаля хора на рака. Покійний родився 1882 р. у Львові.

Наслідник Сокаля.

Головою польської делеґації на 16. сесію міжнародньої конференції праці буде д-р Ст. Юркевич, бувш. міністр праці та віцепрезидент нач. комітету для справ безробіття.

ЗДЕРЖАННЯ ЕКСМІСІЙ.

1. квітня кінчиться т. зв. зимовий час, у якім на основі закону про охорону льокаторів здержано експісії з 1-но або 2-кімнатних мешкань у відношенні до безробітних. 31. березня появився розпорядок президента Польщі, зі силою закону, що продовжує на ц. р. речинець здержання тих експісій від 1. квітня до 31. жовтня 1932 р.

ПІДВИШКА МИТА ДО 100 ПРОЦ.

„Денник Держ. Законів" із 31. березня приніс розпорядок міністра скарбу, промислу, торговлі та хліборобства, що змінює 1. § обовязуючого розпорядку про максимальні привозові митні оплати, вищі на 200 проц. від митних оплат, поданих у митній тарифі з 26. квітня 1924 р., отже підвищує останньо обовязуючі митні оплати на 100 проц. Розпорядок увіходить у життя з 1. квітня 1932 р.

КОНФЕРЕНЦІЯ 4 ДЕРЖАВ У ЛЬОНДОНІ.

ЛЬОНДОН, 31. III. ПАТ. Офіціяльно повідомляють, що конференція 4 великих держав (Англії, Франції, Італії та Німеччини) у справі співпраці наддунайських держав відбудеться в Льондоні в половині найближчого тижня.

ВІДЕНЬ, 31. III. ПАТ. „Вр. Н. Нахріхтен" у телеґрамі з Берліна зазначує, що треба вважати заслугою німецької дипльоматії вже те, що Німеччину запросили до участи в льондонській конференції. Що конференція відбудеться в тім речинці, це заслуга Грандія, який вернувся до Риму щойно в понеділок зі своєї середземноморської прогульки.

ЛЬОНДОН, 31. III. З прем. Тардіє та мін. Фляденом приїздить 4 знавці. Це, що Тардіє на 24 години приїздить аж з 4 знавцями, доказує, що французький премієр трактує справу не конвенціонально, а річево. Досі з англійського боку не поробили ніяких приготувань, тому є враження, що Франція стрінеться більше ніж коли з англійською мрячністю та загальністю.

ІРЛЯНДІЯ ПОЧИНАЄ БУТИ УСТУПЧИВОЮ?

ДЕБЛІН, 31. III. ПАТ. Можливе, що відповідь Ірляндії на ноту англ. уряду не прийде до Льондону перед початком найближчого тижня. Пояснюють це так, що ірляндський кабінет зрозумів відповідальність, яку бере на себе, коли пропонує такі великі зміни. Кажуть, буцімто в ірляндськім кабінеті є ріжниці думок і текст відповіди Де Валери зовсім змінили. Деякі міністри є думки, що Де Валера занадто впертий та що справу треба брати більше поміркованo.

НОВА ПЛАНЕТА.

„Н. Вр. Таґблят" повідомляє з Берліна, що астроном Дельпорт відкрив нову планету 15-кратної величини, яка порушається з великою скорістю із звіздозбору Дівчини до Льва. Астроном думає, що це нова 10-та з черги планета. Шлях довкола сонця переходить вона по дотеперішним обрахункам протягом 10 літ.

Виробляють атмосферу...

„Obrazki współczesnej rzeczywistości. Mickiewicz przed sądem".

Недавно появилася в „Курер-і Львов." під цим наголовком стаття, яка яскраво свідчить про правдомовність цього часопису та про те, як тенденційно підходять деякі сусідські часописи до кожної справи, у яку випадково вмішаний українець.

П. Микола Литвин, народній учитель в Ніску, жалівся перед Львівською Шкільною Кураторією з того приводу, що матуральна комісія державної гімназії в Ніску не допустила минулого шкільного року до іспиту зрілости його кузина. Отже діло зовсім приватне і пригоже хіба лише для місцевих сплетень. Одначе біда в тому, що учит. М. Литвин українець, а професор, який не допустив хлопця до матури, поляк, значить: прекрасна нагода переїхатися по українцях, счинити крик, яка кривда діється полякам і як протеґується українців. Що цей факт сам собою за дрібний, щоби з нього зробити політичну справу, це дурниця. Від чого брехня? Вона найкращий союзник у таких випадках. А заки її провірять, уміщена в часописі нотатка зробить своє, настроїть відповідно польську суспільність.

Отже дописувач „Курер-а Львовск-ого" дав волю своїй брехливій вдачі, повязав факти, які не мають нічого спільного з жалобою, учит. Литвина і пустив між своїх читачів брехню ось такого змісту:

Укладний „русин" М. Литвин обвинив перед Кураторією проф. Кендзьора і катех. Нагайського, що вони ендеки, що висміюють голову держави, себто президента, що переслідують молодь, якої батьки не є ендеками і т. д. Це все зробив учит. Литвин з пімсти за те, що проф. Кендзьор (польоніст) не допустив до матури його кузина. Тому, що донощик „русин", а проф. Кендзьор і кс. Нагайський народові демократи, розвела Кураторія проти них слідство, а на слідчого комісаря визначила також „ендо-

ча", директора української гімназії у Львові д-ра Д. Лукіяновича. Розуміється, що „русін" д-р Лукіянович повів діло так, що Кураторія перенесла проф. Кендзьора до Товмача. Для пікантерії додав кореспондент, що д-р Лукіянович вів слідство і проти Міцкевича, бо зневага голови держави мала бути в тому, що проф. Кендзьор вибрав на декламацію на іменини президента вірш Міцкевича „Мендрци", в якому поет говорить про перемогу Бога над розумом, а учених мудріців називає злочинцями.

Розуміється, що допис в такому зіставленні — це прекрасна нажива для деяких сусідських кругів. Міжтим правда виглядає ось так: Учитель Литвин вніс жалобу до Кураторії в червні 1931 р. Для провірки цієї жалоби не висилала Кураторія делегата, а полагодила її у себе на місці. Натомість слідство, яке вів дир. д-р Лукіянович, мало місце в березні 1931 р., отже на три місяці перед жалобою учит. Литвина, і вів його д-р Лукіянович не як директор української гімназії у Львові, лиш як візитатор, якому була підчинена побіч інших гімназій і гімназія в Ніску. Це слідство розвела Кураторія проти проф. Кендзьора (лише проти нього, а не проти нього і катех. Нагайського), мабуть на інтервенцію таки самого директора гімназії. Що було на слідстві, який його кінець та чи лише з того приводу перенесли проф. Кендзьора до Товмача, — того не знаємо.

Одначе кожній чесній людині ясно, що нічому тут жалоба учит. Литвина, що не було ніякого звязку між цією жалобою і слідством, яке вів д-р Лукіянович та що вкінці не д-р Лукіянович, лише сам директор гімназії — мимоходом кажучи: полоніст — осуджував і осудив вірш Міцкевича як невідповідний на свято імянин голови держави, бож так висловився перед молодю, яку на це виключно скликав.

Але кореспондент „Курера Львов." мав свою ціль. Проф. Кендзьор і катех. Нагайський заскаржил учит. Литвина до суду. Отже йде про те, щоби виробити відповідну опінію й атмосферу.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Рідкі випадки.

Так мені вже надоїло вічно ганити, підсміхатися і покепкувати, що направду радію, мало того — захистуюся, коли можу хвалити. Ніде правди діти — це в нас дуже рідкі нагоди. Але тим більше вони радісні, святочні і гріх було б їх не відмітити, чи — як кажуть наші кревняки зза Збруча — не зафіксірувати.

Отже фіксірую:

Нарешті опозиція в УНДО виявилась. Не пошкодило кракання ріжних ворон, які пророкували розпорошення цього нашого найбільшого „звіздозбору". Після Народнього Зїзду появилася ентузіястична стаття в „Новому Часі", в якій автор гостреано виступив проти всякої недисциплінованости і еґоцентризму. Тепер уже не буде такої аномалії, щоб члени одного ЦК чесали себе в часописах, зам'єсть устно на засіданні.

Загальні Збори „Просвіти" виявили, не знаю вже котрий раз, що фінанси „Просвіти" не стоять так зле, як це виходить зі звіту. „Достойний Збір" знайшов нарешті спосіб на цілковиту санацію фінансів, вибравши голову, виділ, заступників і контрольну комісію.

Подібний спосіб знайшли й інші наші установи, які робили тепер загальні збори, а в однім випадку одної інституції збори пішли ще далі. Вони не тільки вибрали управу, але ще й ствердили світлий розцвіт інституції, що проявилося передовсім у зрості білянсової ціни на власну каменицю.

Міг би я ще вичислити багато відрадних явищ, але просто боюся. Набивши перо сатирою на прояви нашого життя, не знаю чи потраплю так само талановито хвалити, як кепкувати. Адже міг би я ще цілі стовпці виповнити пеанами на честь „Біблосу", зборів „Супруга", чи якої хочете іншої нашої установи, бо майже всюди трапились останніми часами відрадні явища. Але я певний, що ці явища не проминаючі і що я матиму нагоду відмітити їх другим разом, коли зберуся знов хвалити, а не ганити.

На нині досить, бо направду хтось подумає ще, що це звичайний першоквітневий жарт і готов не повірити.

Галактіон Чіпка."

НОВИНКИ

— **Магазин постелі Р. Джала, Львів, вул. Хорущина 5.** (біля кіна „Аполльо") поручає по найнижчих цінах, ковдри, матераци і постіль. Переробляє ковдри по 6 зол., матераци по 8 зол. 786 78—100

— **Приймаю як давніше в моїм заведенні при вул. Сикстуській ч. 17 від 9—1 і 3—6. — Насс.**

— **„Distinction" Косметичний Кабінет,** Львів, вул. Коперника ч. 42 а, II. п., Телеф. 72—18. Виконує всі косметичні заходи (усуває зморшки, вигладжує і відмолоджує церу, усуває плями, лойтоки, веснянки, червоність шкіри etc.) чисто **індивідуально.** Уживає найновіших метод найліпшими косметичними засобами, під гарантією **нешкідливими.** Ціни дешеві, для ПТ. урядничок і студенток знижка. Години принять від 10—14 та від 15—19-ої. 1608 3—10

— **З нашого церковного життя.** Довідуємося, що еп. д-р Чарнецький вернувся перед кількома днями з Риму. Тепер він на похоронах лат. єпископа Лозінського в Пінську, що, як відомо, ставився прихильно до унійної акції на північно-західних землях. — Папський нунцій у Варшаві Мармаджі явився першого дня Великодних Свят у греко-кат. церкві при вул. Медовій на торжественному богослуженні, яке там відправляється по новому стилі. Церква була переповнена вірними.

— **В обороні філії „Просвіти" у Яворові.** П. Евген Яворівський, голова Філії Т-ва „Просвіта" в Яворові просить нас зазначити, що серед списку читалень, який на Загальних Зборах „Просвіти" відчитав п. Крилошанський та які не ведуть ніякої роботи, нема ні одної читальні з філіяльної округи Яворів, а всі є з округи Янів. Той список находиться у руках Головного Виділу. Пан Крилошанський помилився, називаючи на Зборах Яворів і тому й помилково вістка про це попала до нашого звіту в „Ділі".

— **Жертви на народні цілі.** Національний Союз Українських Студентів у Бельгії прислав через нашу Адміністрацію 120 франц. франків на „Рідну Школу" і 120 франц. фр. на „Просвіту". Ці жертви зібрали оба згадані товариства серед своїх членів шляхом відповідних відозв і заяв.

— **Також „делегат" на Зборі Т-ва „Просвіта".** Делегат зі Сільця пов. Станиславів, селянин Зузук на Заг. Збори „Просвіти" у Львові взяв зі собою ще „товариша" Швайцера. Цей пан делегат ще недавно був власником млина в Лисятичах пов. Стрий, та великим польським патріотом. З млином не повезло, мусів його продати та стати... сельробом. Коли громадяни Сільця не знають, хто такий пан Швайцер — хай запитають в селі Лисятичах. Там кожна дитина скаже щось доброго про власника млина-„сельроба" і на будуче таких „делегатів" читальня в Сільці не буде висилати...

— **Передплатникам „Часу" до відома.** Видавнича кооператива „Час" просить нас повідомити б. своїх передплатників, що Видавництво звертає гроші, вплачені безпосередньо перед ліквідацією того часопису. Зголошуватися до дир. Марка Кисілевського („Центросоюз", Ринок 10), як до фахового ліквідатора підприємства.

— **Фузія „Сили" й „Сельробу".** Як довідуємось, в найближчих днях будуть обєднані два галицькі „радянські" органи — тижневики „Сила" і „Сель-Роб". Найбільші труднощі при цій трансакції виринули у звязку з кандидатами на редактора того обєднаного часопису. Остаточно головним редактором має стати б. гол. ред. „Нашого Прапору" і „Українського Голосу" п. Михайло Струтинський.

— **Українське кіно у Львові.** В найближчих днях українське громадянство у Львові отримає милу несподіванку у виді нового кіна, якого не тільки власником буде українець та не лише внутрішня обстановка буде на українських зразках, але й усі програми будуть української фільмової продукції. Вести це кіно буде „Сонячфільм" з її метким директором п. Кренжаловським на чолі. Кіно буде звазтися „Соня", а його відкриття і одночасно премієра української фільми „Дурисвіти" відбудеться в половині квітня ц. р.

— **Самогубство дефравданта.** Вчора у Львові застрілився 30-літній Вільгельм Ткач, б. службовик нафтового концерну „Галіція". Його усунули за дефравдацію. Батько самовбивника хоче заскаржити до суду товаришів пок. сина, з якими він програвав у карти свою платню, а в останньому часі теж здефравдовані гроші.

— **Продажа звірів у львівськім цирку.** У львівському цирку йде від учора ліцитація диких і домашніх тресованих звірят. Можна купити тресованого медведя і медведят за невеликі гроші, але нема аматорів. Дуже дешеві малпи. Зголошуватись можна щодня між 11—12 год. цирк, вул. Коперника.

— **Львівська хроніка.** Львівський студент Микола Стойден скінчив самогубством у Ланцуті. — Подробиці слідства у справі вбивства ком. Чеховського ще не відомі. В останніх днях поліція переслухала якусь жінку, наочного свідка вбивства. — У львівському магістраті звільняють 1. квітня 24 службовиків.

— **Наглий суд у Стриї.** 2. квітня почнеться у Стриї перед наглим судом процес Ю. Гайнюка під замітом шпигунства.

— **Вбили громад. писаря.** ПАТ повідомляє, що в с. Теклівці (пов. Скалат) убив хтось крізь вікно вистрілом із револьвера гром. писаря Ів. Марищака.

— **Вибір Місс Европи 1932.** 12-го березня відбулось у Ніцці свято в честь вибранеї „Місс Европи 1932 року". Цією щасливою красунею є цього року данка. Свято відбулось у відомім готелі „Негреско" на „Променад дез Англе" під головуванням голови конкурсу Моріса де Валеф. До жюрі входили між іншими Моріс Метерлінк і австр. архикнязь Вільгельм (Василь Вишиваний). Між точками концертової програми була гра на бандурі відомого нашого земляка Ємця.

— **Синтетичний харч.** Відомий хемік Берґіюс після довголітніх досвідів найшов спосіб витворювати синтетично із первнів необхідні засоби поживи, як цукор, молоко, муку, мясо та товщі. Таким робом здійснив він мрію Бертельота. Славний російський фізіольоґ Павлов, що віддавна стояв у звязку з Берґіюсом, переконав його, щоби він дозволив застосувати перші спроби в СРСР., де справа синтетичних харчів стала гостро актуальна. Винахід фінансує американський концерн Стілл.

— **У кількох словах.** Повідомляють із Ленінграду, що там трапилися напади на крамниці харчів, кілька крамниць розбитих; 150 осіб арештованих. — Три особи загинули у катастрофі літака на шляху Багдад—Дамаск. — У вересні святкуватиме Шотляндія 100 роковини смерти Вальтера Скотта. — Кожна цьогорічна нагорода Нобля буде 171.733 корони; цього року признають пять нагород. — У Бразилії впав дощ чорного пилу з магнетичними прикметами; підчас цього „дощу" радієві передачі зустрічали труднощі. — У квітні приїздить до Львова світовий шаховий мистець Альохін. Він приняв визов Т-ва Україн. Шахістів, що як відомо здобуло перше місце у змаганнях за мистецтво Львова, і розіграє з ними симультант партію перед своєю зустрічю з Капабланкою. — У Рабат станув перед судом за крадіж Помар із Ліль, що переїхав на колісниці Европу, Азію й Африку. — Французька академія рішила завести у правопис замість твердого знаку — апостроф.

— **Домівка Лікарського Товариства.** „Виділ Українського Лікарського Товариства у Львові подає до відома своїм членам, що з днем 28. березня ц. р. домівка Товариства при вул. Косцюшка ч. 5, I. п. відкрита для товариських сходин членів і впроваджених гостей щодня (з неділі), за винятком середи від год. 18 до 22. Рівночасно влаштовано для вжитку членів читальню з найновішою українською, німецькою і польською медичною літературою та українськими часописами і журналами. Кожної пятниці відбуваються наукові сходини з відчитами, що їх теми оголошуються окремо в „Ділі", а якщо таких немає, тоді реферується біжуча література та обговорюються цікаві казуїстичні випадки. Телефон домівки ч. 13-18".

— **Заходом Українського Гігієнічного Т-ва і Порадні Матерей У. Т. О. Д. і О. н. М. відбудеться** в салі „Бесіди" при вул. Рутовського 22, в неділю 3. квітня 1932 популярний відчит д-ра Осипа Філяса на тему: Значіння відкриття Коха для людства.

— **З Т-ва „Зоря" у Львові.** Для членів і введених ними гостей виголосить інж. С. Пастернак реферат п. з. „Положення Львова" в неділю 3. квітня ц. р. в год. 12. впол. в салі Т-ва, Вірменська 25.

З кіна.

Кіно „Палас": „ЛІЛІЯНКА РОЗВОДИТЬСЯ".

Зразок доброї, легкої, безпретенсійної фільми без сюжету. Вона тримається самими артистами, що вміють підхопити тон легкої комедії на межі гротески та балету. Сама Ліліян Гарвей із своїм темпераментом, усміхом і танцем вистачає. Анрі Гара примушує нас вірити, що є такі щасливці як головний кельнер великого готелю, в якому закохані всі з винятком... власної, зрештою чарівної, жінки. Прегарно виведені збірні сцени ритмічних танців; ритміка поєднана майстерно із геометричними фігурами та заколисною музикою. **м. р.**

Кіно „Марусенька": „ПЛЯН В".

Це не тільки воєнна фільма, але і зроджена з воєнної ненависти. Представляючи геройську відвагу і сприт англійського старшини-розвідчика, вводить одночасно на сцену німкиню, яка зраджує свою батьківщину і допомагає ворожому шпіонові. Шпіон і його спільниця тріюмфують, а німці представлені як дурні. До того й акція мало імовірна. Не дивниця, що фільма в Німеччині заборонена; повинна була підлягти конфіскаті і в Америці, бо це одна з фільм, які затроюють повоєнну атмосферу, не даючи теж ніяких чисто мистецьких цінностей. **чп.**

—o—

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

о. Александер Зубрицький, архідіякон Катедральної Капітули в Перемишлі, ювилят, голова кооп. „Народний Дім", довголітній голова „Української Щадниці", б. голова „Укр. Інституту для дівчат", б. голова Вдовиньо-сирітського Інституту, б. голова філії „Рідна Школа", б. голова філії „Просвіти", член виділу кооп. „Дістава" у Львові, член майже всіх місцевих українських товариств, помер дня 29. березня ц. р. в 79 р. життя. Експортація тлінних останків до Катедральної церкви в Перемишлі відбулася в четвер 31. березня в год. 5-ій попол. Похорон в пятницю, дня 1. квітня, передпол. з Архієрейською Службою Божою.

З Покійним сходить у могилу взірцевий священик, діяльний громадянин-патріот, характерний, джентельмен під кожним оглядом. До недавна Покійний, не вважаючи на свій старечий вік, був діяльний в усіх установах, займаючи в них провідні становища. В. Й. П.

—o—

Дописи.

ДРОГОБИЧ. **(Концерт у честь Шевченка учениць семинара СС. Василіянок).** Концерт цей відбувся як перше в цім році свято Шевченка в Дрогобичі дня 26. III. ц. р. у власній домівці при вул. Конарського ч. 6. Численно зібрана публика вислухала з видимим захопленням продукцій учениць, які випали під оглядом мистецьким добре, а деякі навіть дуже добре. Аранжуванням цілости і виведенням хорових точок (6 на всіх 12) займалася учителька співу п. Герниківна, і їй за труди належиться в першій мірі признання. Крім цього слід вичислити виконавців: п. Радзівіл (V. курс) сольоспів (сопран), п. Поповичівна (V. курс) сольо (альт), п. Петриневичівна (III. курс) скрипка, п. Маликівна (V. курс) мельодекламація, п. Куцівна (V. курс) вступне слово та учениці школи вправ Магутівна і Стасишинівна (деклямації). Акомпаніювала п. Мартинюківна (V. курс). (С.)

КОМАРНО. **(Вияснення Т-ва „Сокіл").** Хвальна Редакціє! У 56. ч. „Діла" з дня 13. березня 1932 р. появився допис, в якім непідписаний автор накинувся на т-во „Сокіл" в Комарні. По думці засади „авдіятур ет альтера парс" просимо помістити отсе вияснення: Дня 4. III. ц. р. зголив Петричка Іван і Пеленський Михайло оркестру на похорони Петрички Миколи, господаря в Коропужі. Оба представили померпого як заслуженого громадянина і діяча. Оркестру згоджено за 50 зол., з того 40 зол. заплачено при згоді. По приїзді до Коропужа в день похоронів 5. III. показалося, що місцевий парох і хор відмовили участи в похороні помершого за його вороже відношення до церкви і руїнницьку роботу. Диригент орхестри не міг уже на власну руку зірвати умови (? — Ред.) й орхестра участь у похоронах взяла. Підчас похоронів грала вона очевидно похоронні пісні. А що т-во „Сокіл" має орхестру не тільки на „похоронне заведення для сельробів", нехай свідчить те, що протягом 3-літнього істнування орхестра виїздила з Комарна більше як 20 разів (у тім до Самбора, Миколаєва, Роздолу) на ріжні святочні обходи, ювилеї, фестини, тощо. Тому даремні побоювання дописувача: т-во „Сокіл" ніколи не спроневіриться сокільській ідеї. В Комарні, 21. березня 1932. За Старшину: **Андрій Дрималик,** голова; **Володимир Ленець,** справник.

ВИННИКИ. **(Свято Шевченка).** Дня 27. березня ц. р. відбувся у Винниках біля Львова концерт у честь Шевченка. Концерт випав дуже гарно. У всіх виконавців слідно було солідне підготування і щирий запал. Концерт почався „Заповітом". Відтак д-р Ярослав Левицький виголосив бальору промову, що на всіх присутніх зробила велике враження і скріпила у присутніх віру у краще майбутнє. Слід зазначити, що завдяки ревній праці д-ра Левицького національне життя у Винниках в останніх часах небувало розвинулося. Дальшу програму концерту виповнили деклямації, орхестра мандолінистів, що відіграла низку пісень і мужеський хор, що відспівав низку стрілецьких пісень. Свято закінчило відіграння „Вечерниць" та відспівання „Ще не вмерла" всіми зібраними.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ, популярно-науковий місячник. Р. V. Ч. 7. Квітень 1932. Зміст: І. Крипякевич: Іван Мазепа. — Я. Пастернак: Великопістні звичаї. — І. Старчук: Пасіка в селі Бабині. — О. Цинкаловський: Доісторична Володимирщина. — Дж. Світ: Манджурія — джерело багатства. — Щурі, добродії людства. — О. Вербенець: Країна лісів і пшениці. — Відважна жінка. — М. Бардега: Хризантеми. — Двоголова гадюка. — М. Черкавський: Діточа кімнатка у квіток. — Смерть шкідникам. — У китайській аптиці. — Що край, то звичай. — М. Левицький: Отрути. — Ю. Дорош: Перший український етнографічний культурфільм за границею. — Літаки без мотору. — Р. Бусман: Втому можна усунути працею. — В. К. С.: Бальсамування людських тіл. — Дивна птаха. — Поливане горнятко. — Кльова Грок. — Читальнині доми. — Винахід сухого леду. — Штучне золото. — Ю. Кордюк: У 50-ліття відкриття туберкульозного заразня. — Українська Спілка ім. Мазепи у Празі. — Летун Феррарін. — Летун Петерсон. — Дж. Вашінгтон. — Найвизначніші цьогорічні ювилеї. — Винахідник машинки до варення „Прімус". — Історія „Просвіти".

ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВИЙ ВІСТНИК. Ч. IV. Квітень 1932. Зміст: Е. Маланюк: До портрету Мазепи. — О. Ольжич: Буря. — В. Постригач: Ожилапия. — К-дмр Старі Шляхи. — У. Самчук: Кулак (роман). — О. Стефанович: Вірші. — А. Крижанівський: Ешелони. — А. Парсонс: Литацький Синдикат. — О. Теліга: Мужчинам. — А. Крезуб: У визволенім Києві. — В. Лютон: Грета Ґарбо. — П. Гуляк: Едгар Волес. — А. Рофній: Фінський нарід проти комунізму. — А. Карбовий: Як „спец" в Росії. — Н. Н.: Кріза капіталізму? — О. В. — 2×2 = 5. Девіус: На світовім екрані. — К. Самбірський: Еволюція галицького сміновіховства. — В. Королів-Старий: „Плахта". — І. М. — З господарчого життя Вел. України. — М. Л. і С. З.: З пресового фільму. — Бібліографія.

НИВА, часопис присвячений церковним і суспільним справам. XXVII. Ч. 3. Березень 1932. Зміст: О. В. Пришляк: За нові напрямні у праці проповідника. — о. Ст. Ягльовський: Енцикліка св. Отця папи Пія XI. про християнське подружжа. — о. Сев. Матковський: Похвала або культ Пресв. Діви Богородиці Марії у гр. кат. Церкві. — Д. Державник: Слідами предків. — Відповіди редакції. — Нові книжки. — Всячина. — Проповіди.

НОВА ХАТА, місячний журнал плекання домашньої культури. Р. VIII. Ч. 4. Квітень 1932. Зміст: М. Рудницький: Любовні листи Мазепи. — У. Кравченко: Квіти. — Г. Чикаленко-Келлер: Міжнародня федерація жінок із вищою освітою. — М. Осінчук: Виставка малюнку й рисунку 15—18 в. — Кл. Бобикевич: Проба. — Ол. Барвляк: Ягілки. — І. С. П.: Про погану жінку. — М. Донцов: Як зберегти молодість. — Е. Вербицька: Основини волі. — Л. Б.: Про домашню роботу. — Д-р Евген Дурделло: Дещо про відміни опасности. — М. Нижанківська: З концертової салі. — Г. С.: Яйце. — Ріжні вісти. — Нові книжки. — Ручні роботи.

ВІЛЬНЕ КОЗАЦТВО, двотижневий журнал літератури й політики. Ч. 101. 25. березня 1932 р.

„ЗИЗ" ч. 7. 1. квітня. Зміст: Епохальна подія в Евразійській історії. Прімавера Леополітана. Найновіші відомости. Гей, Торговле, куди котишся... Великий конкурс „Зиза". Чесний дедю! З народнього зїзду УНДО. Клопоти д-ра Назарука з єзуїтами. З теки малого Ромця.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 31. III. 1932 за масло експортове та десерове пріма 3·40 зол., за літру молока 19—20 сот., літру сметани 1·10 зол., копу яєць 3·60—3·70.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Львівський Український Театр „Цвіркун", саля Реміса. Пал. Стрілецька пл. 7.

Неділя, 3-го IV., год. 4. попол. **„Бо хто не ризикує".** Ревія в 13 точках.

Неділя, 3-го IV., год. 8. веч. **„Весняні настрої".** Ревія в 14 точках.

Великий Театр.

Пятниця, 1. IV. год. 7.30 „Дзяди" (вист. закуп.).

Субота, 1. IV. год. 7.30 веч. „Дзяди".

Неділя, 3. IV. год. 3.30 попол. „Люди в готелі".

Неділя, 3. IV. год. 7.30 веч. „Дзяди".

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 1. IV. год. 7.30 „Щастя від завтра" (ціни попул.).

Субота, 2. IV. год. 7.30 веч. „Мезальянс".

Неділя, 3. IV. год. 3.30 попол. „Щастя від завтра" (ціни попул.).

Неділя, 3. IV. год. 7.30 веч. „Мезальянс".

Кіна.

АПОЛЬО: „В раю" (Анні Ондра").

КАСІНО: „Над ринком" (Рамон Новаро).

КОПЕРНИК: „Пани „В".

ЛЕВ: „Дикі поля".

МАРУСЕНЬКА: „Пани „В".

МІРАЖ: „Роман із поручником" (Льоренс Тібет).

ОАЗА: „Маразу".

ПАН: „Під кураторією"(Власта Буріян).

ПАЛЯС: „Лілянка розводиться" (Ліліян Гарвей).

ПАСАЖ: нечинний.

СОНЦЕ: „Козацьке кохання" (на осн. Л. Толстого).

СТИЛЕВЕ: „Сірий дім", „Лаврі та Гарді".

УТІХА: „Пат і Паташон як волоцюги", „Сімба, король диких звірів".

ХИМЕРА: „Мароко" (Марлена Дітріх).

Присилайте передплату!

Програма радіо.

Неділя, 3. квітня 1932.

Ляйпціг (259,3) 20.00 Оперетка. **Міляно** (331,4) 20.00 Легка музика. **Брно** (341,7) 19.00 Веселий вечір. **Льондон** (356,3) 22.05 Концерт. **Гельсінгфорс** (368,1) 19.55 Концерт. **Гамбург** (372,2) 15.10 Мандолінисти. **Букарешт** (394,2) 20.00 Опереткова музика. **Сотенс** (403,8) 20.15 Концерт. **Берлін** (419) 14.30 Література. **Ленінград** (1000) 16.30 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Субота, 2. квітня 1932.

Львів (380,7) 11.45 Перегляд преси. 11.58 Час із Варшави. 12.10 Шкільний радіон. 13.10 Про погоду дня. 13.15 Господарська оповістка. 15.00 Грам. кружок. 15.15 Військові вісти для всіх. 15.25 Грам. кружок. 15.30 „Тайна пірамід". 15.45 Грошева біржа. 15.50 Пісоньки. 16.05 Грам. кружок. 16.10 „Веймар". 16.30 Концерт. 17.10 „Король із селянина". 17.35 Концерт. 19.00 Всячина. 19.20 Листування. 19.35 Концерт. 21.36 Радієвий щоденник. 21.50 Спорт. 21.55 Виклад. 22.10 Концерт. 22.55 „Радіо на Заході". 23.10 Передачі закордонних станиць.

Ширіть наш часопис!

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Установчі Загальні Збори Філії **„Союзу Українок"** на місто і повіт Львів відбудуться в неділю 3. квітня ц. р. в год. 5-ій попол. в домівці С. У. (вул. Підвале ч. 7). Просимо львівське жіноцтво взяти в Зборах численну участь. — За Членів Основників: Дмоховська, Туринівна.

На **„Рідну Школу"** зложив український магазин взуття **„Комета"** у Львові, Ринок 21 даток 114 зол. 50 сот. як 2 проц. обороту від української клієнтелі за місяці січень і лютий 1932. Дякуючи щиро за цю жертву, горячо поручаємо українському громадянству повищу фірму. — **Гол. Управа „Рідної Школи".**

Загальні Збори Товариства „Сокіл-Батько" у Львові відбудуться в неділю, дня 10. квітня 1932 р. в год. 10. рано в руханковій салі „Сокола-Батька" при вул. Руській ч. 20 — з таким порядком нарад: 1) Відкриття Загальних Зборів, 2) Відчитання протоколу з останніх Заг. Зборів; 3) Звіт з діяльности Старшини Т-ва „Сокіл-Батько" за рік 1931; 4) Звіт Провірної Комісії; 5) Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Старшині; 5) Вибір одного містоголови, чотирох членів Старшини, чотирох заступників, трох провідників вправ та трох членів Провірної Комісії; 7) Установлення членської вкладки на рік 1932; 8) Внески і запити; 9) Зачинення Загальних Зборів. — На випадок браку комплету в означеній годині — Загальні Збори відбудуться годину пізніше, без огляду на скількість присутніх членів, з тим самим порядком нарад. Делегати сокільських гнізд мають виказатися повновластями з підписами голови, справника і печаткою Товариства. На Зборах мають право бути присутніми тільки ті члени Товариства, які не залягають з вкладками більше чим шість місяців, — а сокільські гнізда, котрі не залягають з вкладкою за р. 1931. — За Старшину Т-ва „Сокіл-Батько" у Львові: **Микола Заячківський** в. р. голова, **мгр. Володимир Мигаль** в. р. справник.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

За редакцію відповідає **Олександер Костик.** Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.